

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตัว
ของ นายสุพจน์ ไข่มุกด์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๒๑/๒๕๕๖

เรื่องพิจารณาที่ ๒๐/๒๕๕๖

วันที่ ๑๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ วรรคสอง กระทบต่อสิทธิมนุษยชนและมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

สรุปข้อเท็จจริงตามคำร้อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ผู้ร้อง เสนอคำร้องเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) เนื่องจากผู้ร้องได้รับเรื่องร้องเรียนจาก คุณหญิงทิพาวดี เมฆสุวรรณ ว่า เมื่อครั้งคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ได้กำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการสำหรับการคัดเลือกข้าราชการเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนักบริหาร ๙ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๗๐๑/ว ๙ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๔ และศาลปกครองสูงสุด ได้มีคำพิพากษา ตามคดีหมายเลขแดงที่ อ.๘๘/๒๕๔๔ เพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งรองอธิบดีกรมสรรพากรที่อาศัยหลักเกณฑ์ และวิธีการตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ดังกล่าว หลังจากนั้นได้มีผู้นำผลของคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ไปกล่าวหาความผิดกับคุณหญิงทิพาวดี เมฆสุวรรณ ต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) ว่ากระทำความผิดวินัยและความผิดอาญาในขณะที่ดำรงตำแหน่งเลขาธิการ ก.พ. ต่อมา คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติว่าการกระทำของคุณหญิงทิพาวดี เมฆสุวรรณ เป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรง

คุณหญิงทิพาวดี เมฆสุวรรณ เห็นว่า การดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและการพิจารณาวินิจฉัย ชี้มูลของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่เป็นธรรม และมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญและกฎหมาย รวมทั้งถูกจำกัดสิทธิในการอุทธรณ์ จึงขอให้ผู้ร้องเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ (๓) และ (๔) เนื่องจากเป็นการจำกัดสิทธิในการอุทธรณ์คำสั่งต่อผู้บังคับบัญชา และมาตรา ๙๒ วรรคสอง ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ เนื่องจากได้กำหนดกระบวนการพิจารณาความผิดวินัยไว้เป็นพิเศษสำหรับผู้ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาศาลยุติธรรม ตุลาการศาลปกครอง และพนักงานอัยการ โดยให้การพิจารณาความผิดวินัยอยู่ในอำนาจขององค์กรนั่นเอง ซึ่งแตกต่างจากข้าราชการทั่วไปที่ต้องถูกพิจารณาความผิดวินัยโดยคณะกรรมการ ป.ป.ช. อันอาจเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม

ผู้ร้องเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ส่งผลให้ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งลงโทษทางวินัยต่อไป ตามมาตรา ๙๓ ซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครอง บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวกระทบต่อสิทธิมนุษยชน และเห็นว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ (๓) และ (๔) รวมทั้งเห็นว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ วรรคสอง เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่กำหนดวิธีการหรือกระบวนการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม ข้าราชการตุลาการศาลปกครอง และข้าราชการอัยการ ให้แตกต่างจากข้าราชการทั่วไป แม้ว่ารัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๗ วรรคสอง จะได้รับรองความเป็นอิสระของผู้พิพากษา และตุลาการในการพิพากษาอรรถคดี และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ วรรคสอง จะได้รับรองความเป็นอิสระของพนักงานอัยการในการพิจารณาสิ่งคดีก็ตาม แต่ถ้าข้าราชการเหล่านั้นทุจริต คณะกรรมการ ป.ป.ช. ก็มีอำนาจตรวจสอบได้เช่นเดียวกับข้าราชการทั่วไป ความเป็นอิสระตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญดังกล่าวจึงไม่สามารถอ้างได้ นอกจากนี้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ ก็มีได้ให้คำนิยามของข้าราชการทั่วไป กับข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม ข้าราชการตุลาการศาลปกครอง และข้าราชการอัยการไว้แตกต่างกัน รวมทั้งกระบวนการตรวจสอบข้าราชการทั้งสองกลุ่มของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ก็ได้มีความแตกต่างกันด้วย ประกอบกับข้าราชการทั้งสองกลุ่มกระทำความผิดวินัยอย่างเดียวกันก็อาจได้รับโทษทางวินัยที่แตกต่างกัน ดังนั้น พระราชบัญญัติ

ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ วรรคสอง จึงเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ วรรคสอง เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่กระทบต่อสิทธิมนุษยชนและมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

ความเห็น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนที่ ๒ ความเสมอภาค โดยบัญญัติว่า บุคคลย่อมเสมอภาคกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกาย หรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้ และมาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม

สำหรับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๐๑ มาตรา ๓๐๒ มาตรา ๓๒๙ และมาตรา ๓๓๑ มีเจตนารมณ์เพื่อบัญญัติรายละเอียดเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริตให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญที่มุ่งเน้นการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐด้วยการกำหนดให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นกลไกในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๐ ก็ได้บัญญัติหลักการดังกล่าวไว้เช่นเดียวกัน ในส่วนพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ นั้น เป็นบทบัญญัติในหมวด ๘ ว่าด้วยการตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีใช้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามมาตรา ๒๗๕ ของรัฐธรรมนูญ โดยกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยของผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน หลังจากคณะกรรมการ ป.ป.ช.

ไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมแล้วมีมติว่ามีมูลความผิดทางวินัย ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๑ (๑) โดยมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น ๆ แล้วแต่กรณี” มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น ๆ แล้วแต่กรณี ส่วนมาตรา ๙๒ วรรคสอง บัญญัติว่า “กรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ ข้าราชการตุลาการศาลปกครองตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง หรือข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังประธานคณะกรรมการตุลาการ ประธานคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง หรือประธานคณะกรรมการอัยการ แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง หรือกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการโดยเร็ว โดยให้ถือเอารายงานและเอกสารของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นส่วนหนึ่งของสำนวนการสอบสวนด้วย และเมื่อดำเนินการได้ผลประการใดแล้วให้แจ้งให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้มีคำสั่งลงโทษทางวินัย

หรือวันที่ได้มีคำวินิจฉัยว่าไม่มีความผิดวินัย” มาตรา ๙๒ วรรคสอง เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้
ในกรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ
ข้าราชการตุลาการศาลปกครองตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง
หรือข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ให้ประธานกรรมการ ป.ป.ช.
ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังประธานคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม
ประธานคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง หรือประธานคณะกรรมการอัยการ แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณา
ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครอง
และวิธีพิจารณาคดีปกครอง หรือกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการโดยเร็ว โดยให้ถือเอารายงาน
และเอกสารของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นส่วนหนึ่งของสำนวนการสอบสวนด้วย และเมื่อดำเนินการ
ได้ผลประการใดแล้วให้แจ้งให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้มีคำสั่งลงโทษทางวินัย
หรือวันที่ได้มีคำวินิจฉัยว่าไม่มีความผิดวินัย

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ วรรคสอง เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยโดยใช้บังคับกับผู้ถูกกล่าวหา
ซึ่งเป็นข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม ข้าราชการตุลาการศาลปกครอง และข้าราชการอัยการ
โดยหลักเกณฑ์การพิจารณาโทษทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐกลุ่มนี้แม้จะมีความแตกต่างจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ
ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่มีเจตนารมณ์เพื่อให้การดำเนินการทางวินัยของ
การบริหารงานบุคคลของข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม ข้าราชการตุลาการศาลปกครอง และ
ข้าราชการอัยการ ให้มีความเป็นอิสระตามลักษณะของภารกิจซึ่งมีความจำเป็นและเพื่อให้เกิดความเหมาะสม
อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาลักษณะภารกิจของผู้พิพากษาศาลยุติธรรมและตุลาการศาลปกครอง
ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ หมวด ๑๐ ว่าด้วยศาลแล้ว เห็นว่า รัฐธรรมนูญมีเจตนารมณ์มุ่งเน้นให้
องค์กรศาลสามารถพิจารณาพิพากษาอรรถคดีอย่างมีอิสระเป็นไปโดยถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นธรรม
ตามรัฐธรรมนูญและกฎหมายในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ อีกทั้งการโยกย้ายผู้พิพากษาและตุลาการ
โดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้พิพากษาและตุลาการนั้น จะกระทำมิได้ ประกอบกับผู้พิพากษาและตุลาการ
จะเป็นข้าราชการการเมืองหรือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมิได้ ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๗
และสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๐ และมาตรา ๒๒๔ ที่ได้บัญญัติให้การลงโทษผู้พิพากษา

ในศาลยุติธรรมและตุลาการในศาลปกครองต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม และคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง แล้วแต่กรณี อันเป็นการรับรองหลักประกันความเป็นอิสระของผู้พิพากษาและตุลาการไว้ในรัฐธรรมนูญ นอกจากนี้รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๐ ยังได้บัญญัติให้พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งผู้พิพากษาและตุลาการ และทรงให้พ้นจากตำแหน่ง และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๑ ยังได้บัญญัติให้ผู้พิพากษาและตุลาการต้องถวายสัตย์ปฏิญาณต่อพระมหากษัตริย์ก่อนเข้ารับหน้าที่ด้วย

เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของข้าราชการอัยการ ซึ่งบัญญัติถึงอำนาจหน้าที่ไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ เป็นบทบัญญัติที่อยู่ในหมวด ๑๑ ว่าด้วยองค์กรตามรัฐธรรมนูญ ส่วนที่ ๒ องค์กรอื่นตามรัฐธรรมนูญ บัญญัติให้องค์กรอัยการยังคงเป็นองค์กรในฝ่ายบริหารโดยได้รับความเห็นชอบบางประการทางการบริหารงานบุคคล การงบประมาณและการดำเนินการอื่นในอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายจากฝ่ายบริหารเท่านั้น องค์กรอัยการยังคงมีความสัมพันธ์ทางอำนาจหน้าที่ต่อฝ่ายบริหารในฐานะที่ปรึกษากฎหมายเป็นนายแผ่นดินของฝ่ายบริหารในทางอาญา ทางแพ่ง ทางปกครองและอำนาจหน้าที่อื่นที่บัญญัติไว้ตามกฎหมาย แม้ว่าจะมีอิสระในการพิจารณาสิ่งคดีและการปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปโดยเที่ยงธรรมตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ แต่การสิ่งคดีและการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานอัยการหาได้เป็นการดำเนินการในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์โดยตรงแต่อย่างใดไม่ นอกจากนี้รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ วรรคหก ยังได้บัญญัติให้พนักงานอัยการสามารถเป็นกรรมการในรัฐวิสาหกิจหรือกิจการอื่นของรัฐในทำนองเดียวกันได้ เมื่อได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการอัยการ ดังนั้น องค์กรอัยการจึงมิได้อยู่ในฐานะเป็นองค์กรที่จะใช้อำนาจอธิปไตยและเป็นอิสระจากฝ่ายบริหารเช่นองค์กรฝ่ายตุลาการและองค์กรฝ่ายนิติบัญญัติแต่อย่างใด

เมื่อพนักงานอัยการมีอำนาจหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติงานในลักษณะงานของฝ่ายบริหารจึงมีลักษณะที่แตกต่างไปจากผู้พิพากษาศาลยุติธรรม และตุลาการศาลปกครอง แต่มีลักษณะงานที่เป็นสาระสำคัญเช่นเดียวกับข้าราชการทั่วไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง การที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ วรรคสอง บัญญัติให้กรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังประธานคณะกรรมการอัยการ แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาดำเนินการตามกฎหมาย

ว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ โดยให้ถือเอารายงานและเอกสารของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นส่วนหนึ่งของสำนวนการสอบสวน จึงมีสาระสำคัญที่แตกต่างจากผู้พิพากษาศาลยุติธรรมและ ตุลาการศาลปกครอง และมีสาระสำคัญที่แตกต่างไปจากข้าราชการทั่วไป ทั้งที่มีลักษณะงาน ที่เหมือนกับข้าราชการทั่วไป ที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติไว้ กรณีจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามหลักความเสมอภาค ที่มีหลักการว่า จะต้องปฏิบัติต่อสิ่งที่มีสาระสำคัญเหมือนกันอย่างเท่าเทียมกัน และจะต้องปฏิบัติต่อสิ่งที่มี สาระสำคัญแตกต่างกันให้แตกต่างกันไปตามลักษณะของเรื่องนั้น ๆ ดังนั้น การที่พระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ วรรคสอง เฉพาะในส่วนที่บัญญัติให้ข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ มีสถานะและได้รับการปฏิบัติให้เป็นเช่นเดียวกับข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบ ข้าราชการฝ่ายตุลาการ หรือข้าราชการตุลาการศาลปกครองตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงมีความเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ วรรคสอง เฉพาะในส่วน of ข้าราชการอัยการ ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ กระทบต่อสิทธิมนุษยชนและมีปัญหาเกี่ยวกับ ความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

นายสุพจน์ ไข่มุกด์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ